

Női hangon

Magyarországi roma költők verseiből

Burai Katalin (1957-)

Kijelentések

Igazabb a rongyok renyhésége,
ha rendre vágyakoznak megszokottan,
mint a selymek álnok cselszövése:
az elfogadott elfogadhatatlan.
A fodrozódó mocsos pocsolyában
szebb az arc kinlódó gyűrődése,
mint építő jellegű hallgatással
a szempillák bájos rebegése.
Inkább az áttetsző, vékony mellkas!
ha még csákány sem szakíthatja át.
Inkább a belet taposó vérhas!
de nem az öntudatlan jóllakás.
Inkább a Közölhetetlen Én!
ha összetartja az egyediség.

B. Kóté Lilla (1974-)

Figyelj rám!

Ahogy felvonulásban egy-egy hangszer,
Ahogyan a virág minden évben egyszer,
Ahogyan felcsendül a trombitaszó,
Valahogy úgy és ha csak kevésbé, az is elég.
Csak egy pillanatra. Figyelj rám, világ!

Tudod, szeretném elmondani,
hogy a teher már nem nehéz,
hogy néha meginog a láb, de újra felocsúdunk,
hogy menni kell akkor is, ha úgy látod, itt a vég,
és a kezed munkája után sem csillapszik az éhség.
(Mert ilyen is van ám!)

Figyelj rám, világ, egy pillanatra!
Hadd mondjam el,
hogy a labirintusból egyenes út is kivezet,
hogy nem kell sírni, ha valami fáj
és úgy ébredni fel, hogy rád szakad a semmi.

Csak egy pillanatra figyelj rám, világ!
Engedd, hogy megfogjam a kezed és megsimítsalak,
sőt ha akarod, ha szabad, meg is ölelnélek.

Nem úgy mint manapság szokás,
hanem őszintén.
Tisztán.
Csak egy pillanatra!

Kalányos Mónika (1973-)

Én

A téli éjszakák
havas leheletébe
burkolom a lelkemet.

Sűrűn hulló hópihék
zuhanó zenéjét halkán,
hangtalan követem.

Letúnt esték
és újholdak harca
villózik át a pocsolyán.

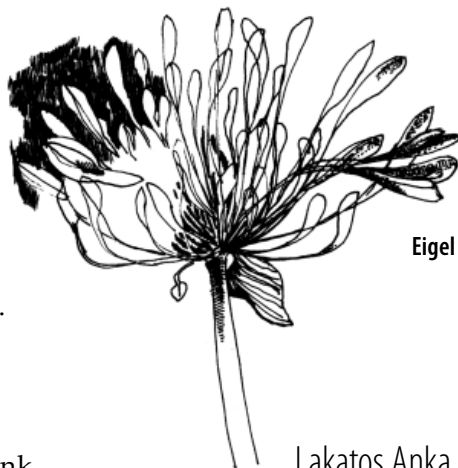
Üres űrt
szőnek agyam szálaiból
a Bűn, a Vágy és az Árulás...

És az erősen font
rostok ideghártyáján
nem sejlík át a dallam-

hangszikra, mely fellobbanva
célját lelvén megmutatja, hová,
mi mögé rejtettem dalomat...

Ezerfényű hangjával hősín
hárfáján álmodhatna
és felébreszthetné

a téli álmába fagyott
önbecsülésem
józan istenét.

Eigel István rajza

Lakatos Anka (1950-)

Láttam

Jaj neked, ha visszanézel,
lásd ez az én testem...!
És láttam a testét.
És láttam testvéreim nyomorát
húgyszagú alomszalmák gőzébe kötve,
hogy kihült ágyékukat melengették
emlőik üres tarisznyáival,
És láttam szemükben a kihunyó lángot,
az arcuk falába vajt fekete csendet.
És hallottam gyomruk dübörgő zaját,
rohadó tüdejük zihálásával,
éreztem testükre kövesedett bilincset
a megvetésnek.
És ajkukon kicsurgó ízet álmaiknak:
vágyról, kenyérről, emberségről.